

LECTIO DIVINA SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Jn 3,14-21

Nagyböjt 4. vasárnap („B” év)

*Isten azért küldte Fiát a világba,
hogy üdvözüljön általa a világ*

PÉCSI EGYHÁZMEGYE

„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMIÁS 29,11)

+ EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Isten azért küldte Fiát a világba, hogy üdvözüljön általa a világ

Abban az időben Jézus ezt mondta Nikodémusnak: „Ahogy Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy fogják fölemelni az Emberfiát is, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy általa üdvözüljön a világ. Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, de aki nem hisz, az már ítéletet vont magára, mert nem hitt Isten egyszülött Fiában.

Az ítélet ez: A világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert tetteik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki gonoszat tesz, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, nehogy napvilágra kerüljenek tettei. Aki azonban az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hadd nyilvánuljanak ki tettei, hogy Isten szerint cselekedte azokat.”

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

¹⁴ καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὑψωσεν τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου,

És ahogy Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell felemeltetnie az Emberfiának,

¹⁵ ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων ἐν αὐτῷ ἔχῃ ζῶην αἰώνιον.

hogy mindannak, aki hisz benne, örök élete legyen.

¹⁶ Οὕτως γὰρ ἠγάπησεν ὁ θεὸς τὸν κόσμον ὥστε τὸν υἱὸν τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλὰ ἔχῃ ζῶην αἰώνιον.

Úgy szerette ugyanis az Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

¹⁷ οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ θεὸς τὸν υἱὸν εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ’ ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι’ αὐτοῦ.

Ugyanis nem azért küldte el az Isten a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy megszabaduljon (üdvözüljön) a világ általa.

¹⁸ ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν οὐ κρίνεται· ὁ δὲ μὴ πιστεύων ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ θεοῦ.

Aki hisz benne, nem ítélik el: aki viszont nem hisz, már elítéltetett, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának a nevében.

¹⁹ αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ κρίσις ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς, ἦν γὰρ αὐτῶν πονηρὰ τὰ ἔργα.

Ez pedig az ítélet: a világosság eljött a világba, és az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, ugyanis gonoszak voltak a cselekedeteik.

²⁰ πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Mindaz ugyanis, aki gonosz dolgokat követ el, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosság felé, hogy le ne lepleződjenek a cselekedetei:

²¹ ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα ὅτι ἐν θεῷ ἐστὶν εἰργασμένα.

aki viszont az igazságot cselekszi, a világosság felé megy, hogy kinyilvánuljanak a cselekedetei, hogy Istenben lettek végbevívve.

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

¹⁴ ET SICUT MOYSES EXALTAVIT SERPENTEM IN DESERTO, ITA EXALTARI OPORTET FILIUM HOMINIS,

¹⁴ Amint Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy fogják fölemelni az Emberfiát is,

¹⁴ Ahogyan Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy kell majd az Emberfiának is fölemeltetnie,

¹⁴ *Amint Mózes felállította a kígyót a pusztában, úgy fogják fölmagasztalni az Emberfiát is,*

¹⁴ *És a miképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie.*

¹⁴ Ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie,

¹⁵ UT OMNIS, QUI CREDIT, IN IPSO HABEAT VITAM AETERNAM”.

¹⁵ hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.

¹⁵ hogy mindannak, aki hisz, örök élete legyen őbenne.«

¹⁵ *hogy mindaz, aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen.*

¹⁵ *Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*

¹⁵ hogy aki hisz, annak örök élete legyen általa.

¹⁶ SIC ENIM DILEXIT DEUS MUNDUM, UT FILIUM SUUM UNIGENITUM DARET, UT OMNIS, QUI CREDIT IN EUM, NON PEREAT, SED HABEAT VITAM AETERNAM.

¹⁶ Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.

¹⁶ Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

¹⁶ *Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta oda, hogy mindaz, aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen.*

¹⁶ *Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*

¹⁶ Isten ugyanis úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

¹⁷NON ENIM MISIT DEUS FILIUM IN MUNDUM, UT IUDICET MUNDUM, SED UT SALVETUR MUNDUS PER IPSUM.

¹⁷ Nem azért küldte el Isten a Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvösséget szerezzen a világnak.

¹⁷ Mert nem azért küldte Isten a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön általa a világ.

¹⁷ *Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön általa a világ.*

¹⁷ *Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.*

¹⁷ Isten ugyanis nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy megítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa.

¹⁸QUI CREDIT IN EUM, NON IUDICATUR; QUI AUTEM NON CREDIT, IAM IUDICATUS EST, QUIA NON CREDIDIT IN NOMEN UNIGENITI FILII DEI.

¹⁸ Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, aki azonban nem hisz, már ítéletet vont magára, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiában.

¹⁸ Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, de aki nem hisz, az már ítélet alá esett, mert nem hitt az Isten egyszülött Fia nevében.

¹⁸ *Aki hisz benne, azt nem ítéli el, de aki nem hisz, azt már elítélte, mert nem hitt Isten egyszülött Fiában.*

¹⁸ *A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.*

¹⁸ Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, az máris ítélet alatt van, mert nem hitt Isten egyszülött Fiának nevében.

¹⁹HOC EST AUTEM IUDICIUM: LUX VENIT IN MUNDUM, ET DILEXERUNT HOMINES MAGIS TENEBRAS QUAM LUCEM; ERANT ENIM EORUM MALA OPERA.

¹⁹ Ez az ítélet: a világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert tetteik gonoszak voltak.

¹⁹ Az ítélet pedig ez: a világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mivel cselekedeteik gonoszak voltak.

¹⁹ *Az ítélet ez: „A világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert gonoszak voltak tetteik.*

¹⁹ *Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának.*

¹⁹ Az ítélet pedig ez: a világosság eljött a világba, és az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a tetteik gonoszak voltak.

²⁰ OMNIS ENIM, QUI MALA AGIT, ODI LUCEM ET NON VENIT AD LUCEM, UT NON ARGUANTUR OPERA EIUS;

²⁰ Mert mindenki, aki gonoszat tesz, gyűlöli a világosságot, s nem megy a világosságra, nehogy kiderüljenek a tettei.

²⁰ Mert mindaz, aki gonoszat tesz, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy el ne marasztalják a cselekedeteit;

²⁰ *Mindaz, aki gonoszat tesz, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy nyilvánosságra ne jussanak tettei.*

²⁰ *Mert minden, a ki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek;*

²⁰ Mert mindaz, aki rosszat tesz, gyűlöli a világosságot, és nem jön a világosságra, hogy le ne lepleződjének a tettei.

²¹ QUI AUTEM FACIT VERITATEM, VENIT AD LUCEM, UT MANIFESTENTUR EIUS OPERA, QUIA IN DEO SUNT FACTA.

²¹ Aki ellenben az igazsághoz szabja tetteit, a világosságra megy, hadd derüljön fény a tetteire, amelyeket az Istenben vitt végbe.”

²¹ de aki az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy nyilvánosságra jussanak tettei, mert Istenben cselekedte azokat.

²¹ *De aki az igazságot teszi, a világosságra megy, hogy nyilvánosságra jusson: tetteit Istenben művelte.”*

²¹ *A ki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.*

²¹ Aki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra jön, hogy nyilvánvaló legyen, hogy tetteit Istenben vitte végbe.

1.3. BEHATÁROLÁS

Ez a néhány vers (Jn 3,14-21) része a Jézus és Nikodémus találkozásáról szóló epizódnak (Jn 3,1-21).

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

Az evangélista azt hangsúlyozza,

- hogy Isten szereti a teremtett világot és benne kitüntetett módon az embert is.
- hogy Istennek ez a szeretete abban mutatkozik meg a legteljesebben, hogy egyszülött Fiát adta azért, hogy örök életünk legyen.
- hogy Jézus Krisztus kereszthalálának szabadító és üdvözítő dimenziója van, amelynek előképe volt a pusztában Mózes által felállított rézkígyó, amire ha

ránéztek azok, akiket megmártak a mérges kígyók, meggyógyultak (vö. Szám 21,8).

- hogy fontos a Jézus Krisztusba vetett hit és az ebből fakadó tanúságtévő élet, mert ez az, ami alapján Isten megítéli majd az embert.

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

ζωὴν αἰώνιον (*dzóén ajónion*): örök élet(et) (Jn 3,15-16)

„Az örök élet” szókapcsolat 17-szer jelenik meg János evangéliumában: tizenhatszor Jézus beszél róla, egyszer pedig Péter apostol a Mester szavai kapcsán (Jn 6,68). Mindez mutatja, hogy Jézus tanításában fontos szerepet játszik az örök élet örömhíre, illetve, hogy Isten Fia nélkül nincs örök élet. Az isteni Mester hangsúlyozza, hogy aki hisz őbenne és abban, aki őt küldte s hallgatja az Úr szavát, annak örök élete van (Jn 3,15-16.36; Jn 5,24; Jn 6,47), továbbá, hogy a Szentlelket jelképező víz, amit Jézus ad, örök életre szökellő vízforrás (Jn 4,14). Tanítja, hogy az Írásokban találunk örök életet (Jn 5,39), illetve hogy olyan eledelért fáradozzunk, amely megmarad az örök életre, s amit az Emberfia ad (Jn 6,27): Jézus teste és vére örök életet adó táplálék (Jn 6,54). Azt is elmondja a Mester, hogy az Atya akarata az, hogy örök életünk legyen (Jn 6,40; Jn 12,50) és, hogy a Fiú küldetése és hatalma abban is megmutatkozik, hogy örök életet ad mindenkinek (Jn 10,28; Jn 17,2). A János-evangéliumon belül az első (Jn 3,15-16) és az utolsó (Jn 17,2-3) előfordulási igehelyek tükrében végül megállapíthatjuk, hogy az örök élet egy dinamikus belekapcsolódást jelent a Szentháromság benső, örök szeretet-életébe és közösségébe.

σωθή (*szóthé*): megszabadul(jon), üdvözül(jön) (Jn 3,17)

Ez a szó hatszor fordul elő János evangéliumában: ötször Jézus (Jn 3,17; Jn 5,34; Jn 10,9; Jn 12,27; Jn 12,47), egyszer pedig a tanítványok (Jn 11,12) használják. Négyyszer szenvedő (Jn 3,17; Jn 5,34; Jn 10,9; Jn 11,12), kétszer pedig cselekvő szerkezetben található (Jn 12,27; Jn 12,47). Az előbbi arra mutat rá, hogy Isten az, aki véghezviszi a megszabadítás és az üdvözítés tettét, tehát nem az ember fáradozásának az eredménye, hanem ajándék. Vagyis önmagunk erejéből nem üdvözülhetünk. A két cselekvő nyelvtani forma pedig az Atya és a Fiú szabadító tetteire utal (Jn 12,27; Jn 12,47). Az első és az utolsó előfordulási helyen ehhez a szóhoz kapcsolódik a „világ” kifejezés is (Jn 3,17; Jn 12,47), amely egyértelműen azt jelzi, hogy Jézusnak az a küldetése, hogy üdvözítse és szabadabbá tegye az embert, az egész teremtetett világot.

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok János evangéliumán belül

Jn 1,4-5.9-11 Benne az élet volt, s az élet volt az emberek világossága. A világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogta fel. (...) (Az Ige) volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít. A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte föl a világ. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be.

Jn 1,14.18 S az Ige testté lett, és közöttünk élt. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be.” “Istent nem látta soha senki, az Egyszülött Isten nyilatkoztatta ki, aki az Atya ölen van.

Jn 3,36 Aki hisz a Fiúban, az örökké él. Aki azonban nem hisz a Fiúban, az nem látja meg az életet, az Isten haragja száll rá.

Jn 4,42 Meg is mondták az asszonynak: „Most már nem a te szavaidra hiszünk, mert magunk is hallottuk, és most már tudjuk, hogy valóban ő a világ Üdvözítője.”

Jn 5,22.30 Az Atya nem ítél el senkit, hanem egészen a Fiúra bízta az ítéletet (...) Magamtól nem tehetek semmit. Amint hallom, úgy ítélek. Ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki küldött.

Jn 5,24 Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hallja szavamat és hisz annak, aki küldött, az örökké él, nem esik ítélet alá, hanem már át is ment a halálból az életre.

Jn 5,34 Mindazonáltal nincs szükségem emberek tanúságtételére, csak azért mondom ezeket, hogy üdvözüljete.

Jn 7,7 Titeket nem gyűlölhet a világ, de engem gyűöl, mert bizonyítom, hogy gonoszak a tetteik.

Jn 8,12 Egy másik alkalommal így beszélt Jézus: „Én vagyok a világ világossága. Aki követ, nem jár többé sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”

Jn 8,15-16 Ti a test szerint ítélté, én nem ítélek senki fölött. Vagy ha ítélek is, igazságos az ítéletem, mert nem vagyok egyedül, hanem én, és aki küldött, az Atya.

Jn 8,28 Jézus mégis folytatta: „Amikor majd fölmagasztaltatik az Emberfia, megtudjátok, hogy én vagyok, s hogy semmit nem teszek magamtól, hanem azt hirdetem, amire Atyám tanított.”

Jn 10,9 Én vagyok a kapu. Aki rajtam keresztül megy be, üdvözül, ki-be jár és legelőt talál.

Jn 10,36 akkor hogy vádolhatjátok káromlással azt, akit az Atya megszentelt és a világba küldött, azért, mert azt mondtam: Isten Fia vagyok?

Jn 12,32.34 Én meg, ha majd fölmagasztaltatom a földről, mindenkit magamhoz vonzok (...)A nép azonban ellene vetette: „Mi úgy hallottuk a törvényből, hogy a Messiás örökké megmarad. Hogy mondhatod hát, hogy az Emberfia fölmagasztaltatik? Ki az Emberfia?”

Jn 12,47-48 Aki hallgatja ugyan tanításomat, de nem tartja meg, azt nem ítélem el, mert hiszen nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem hogy megváltsam a világot. Van annak bírása, aki elvet és nem fogadja el szavaimat: a tőlem hirdetett tanítás ítéli majd el az utolsó napon.

Szinoptikus párhuzamok

Mt 5,14-16 Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejtteni. S ha világot gyújtának, nem rejtik a véka alá, hanem a tartóra teszik, hogy mindenkinek világítson a házban. Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jöttéteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat!

Mt 8,4 Ekkor Jézus ezt mondta neki: „Vigyázz, ne mondd el senkinek, hanem menj, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel a Mózes rendelte áldozatot bizonyságul!”

Mt 21,37 Végül a fiát küldte el hozzájuk, mert azt gondolta: A fiamat csak megbecsülik.

Mk 2,17 Jézus meghallotta és így válaszolt: „Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek. Nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket.”

Mk 16,16 Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki nem hisz, az elkárhozik.

Lk 19,10 Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Ter 22,16 és mondta: „Magamra esküszöm – ez az Úr szava –, hogy mivel ezt tetted és egyetlen fiadat sem tagadtad meg tőlem, gazdagon megáldalak.”

Szám 21,8-9 S az Úr így válaszolt Mózesnek: „Csinálj egy tüzes kígyót, s erősítsd egy póznára. Akit marás ért és rátekint, életben marad!” Mózes tehát csinált egy rézkígyót és egy póznára tette. Akit megmártak a kígyók, de föltekintett a rézkígyóra, az életben maradt.

Tób 4,6 Mert ha az igaz úton jársz, minden vállalkozásod sikerrel jár, mint a többieknek is, akik az igazságot szolgálják.

Jób 24,13-17 Mások is ellene vannak a világosságnak, azok, akik nem ismerik az útjait, és nem maradnak meg az ösvényein. Fölkel a gyilkos a sötét éjszakában, s megöli a szegényt és a nyomorultat. Tolvaj ólálkodik éjszaka idején, 14betör a házakba, amikor sötét van. Az alkonyatot lesi a házasságtörő. „Nem lát meg senki sem” – gondolja magában, s eltakarja arcát, fátyolt borít rá. Mikor nappal van, akkor bezárkóznak, nem akarnak tudni a világosságról.

Bölcs 16,5-7 Amikor vad állatok bőségre dűhe tört rájuk, és veszélyben voltak, hogy a tekerő kígyók marásától elpusztulnak, haragod akkor sem tartott mindvégig. Csak intés céljából, rövid időre ijesztetted meg őket, mert jelt kaptak a szabadulásra, amely törvényed parancsaira emlékeztette őket. És aki odafordult, megmenekült, nem azáltal, amit látott, hanem általad, mindeneknek megmentője által.

Iz 52,13 Nézzétek, szolgám diadalmaskodik, fönséges lesz és felmagasztalják, és nagy dicsőségre emelkedik.

ApCsel 4,12 Nincs üdvösség senki másban. Mert nem adatott más név az ég alatt az embereknek, amelyben üdvözülhetnénk.

ApCsel 17,31 Mert kiválasztott egy napot, s ezen igazságos ítéletet ül a világ fölött egy arra rendelt férfi által, aki mellett mindenki előtt tanúbizonyságot tett azzal, hogy feltámasztotta a halálból.

Róm 5,8 Isten azonban azzal tesz tanúságot irántunk való szeretetéről, hogy Krisztus meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.

Róm 8,32 Aki saját Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért áldozatul adta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?

2Kor 5,19 Isten ugyanis Krisztusban kiengesztelődött a világgal, nem tartja számon vétkeinket, sőt ránk bízta a kiengesztelődés igéjét.

Gal 4,4 De amikor elérkezett az idők teljessége, az Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, és ő alávetette magát a törvénynek

Ef 5,13 Mindarra, amit elítéltek, fény derül

Kol 1,21 Nektek is, akik azelőtt idegenek és ellenséges érületűek voltatok gonosz tetteitek következtében

Zsid 11,17 Ábrahám hittal áldozta fel Izsákot, amikor az Isten próbára tette. Készen volt rá, hogy feláldozza egyszülöttét, ő, aki ígéretképpen kapta

1Jn 1,6-7 Ha azt állítjuk, hogy közösségben vagyunk vele, és sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem az igazságot tesszük. De ha világosságban járunk, ahogy ő is világosságban van, akkor közösségben vagyunk egymással, és Fiának, Jézusnak a vére minden bűnt lemos rólunk.

1Jn 4,9-10 Isten szeretete abban nyilvánul meg bennünk, hogy Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk. A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül.

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Nazianzi Szent Gergely: Az út ismét a pusztán át vezet, a megígért javak felé tartó reményvesztett nép kimerült a szomjazástól. Mózes pedig újra vizet fakaszt számukra a Sziklából. Ez a fogalom megmutatja, mit jelent szellemi síkon a bűnbánat szentsége. Mindazok ugyanis, akik – miután részesedtek a Sziklából – az egyiptomiak élvezetei, húsosfazekai után sóvárognak, éhezésre ítéltetnek és elvesztik javaikat, amikben bővelkedtek. A bűnbánat által azonban visszatárlhatnak azonban a Sziklához, aminek hátat fordítottak, és így újra megnyílhat számukra a vízforrás, hogy szomjukat olthassák.

A nép azonban még mindig nem tanulta meg, hogyan kövesse Mózes nagyságát. Szolgai vágyak irányítják őket, visszavágynak az egyiptomi élvezetekhez. Ezzel a történet megmutatja, hogy az emberi természetet ez a szenvedély sokkal inkább vonzza, mint a többi, ennek a betegségnek ki van téve ezer és egy módon. Ezért nem hagyja Mózes – jó orvoshoz hasonlóan, aki tudományával megakadályozza a betegség kiterjedését –, hogy az embereken egészen halálukig eluralkodjon a rossz. Mivel rendetlen vágyaik miatt kígyók lepték el őket, amik marásukkal halálos mérget juttattak áldozataikba, a nagy Törvényhozó jelképes kígyóva hatástalanította a valódi kígyók hatalmát. Itt azonban fel kell fednünk egy rejtélyt. A rossz fertőzése ellen egyetlen ellenszer létezik, ami pedig a vallás misztériuma által lelkünknek közvetített tisztaság. Mármint a hit titkának elsődleges tartalma az, hogy feltekintünk annak a Szenvedésére, aki értünk elfogadta a szenvedést. Szenvedés alatt a keresztet értjük. Aki tehát feltekint a keresztre, ahogy az Írás mondja, ellenállóvá lesz a vágyak mérgével szemben. A kereszthez fordulás azt jelenti, hogy megfeszítjük és kioltjuk saját világias életünket (Gal 6,14), és így védetté válunk minden bűnnel szemben. Ahogy a próféta mondja, Isten iránti félelemmel szegezzük oda testünket. A test súlyát megtartó szög az önmegettartóztatás. A rendetlen vágyak halálos kígyókat hívnak elő a földből, a tisztátalan vágy minden hajtása egy-egy kígyó. Éppen ezért a Törvény elénk állítja azt, aki a fán függve mutatkozik meg. Itt nem a kígyóról, hanem a kígyó képéről van szó, ahogy azt a boldog Pál apostol mondja: „a bűn testének hasonlóságában” (Róm 8,3). Mindaz, aki vétkezik, a kígyó természetét ölti magára. Az embert azonban az szabadítja meg a bűntől, aki felvette a bűn alakját, aki hasonlóvá lett hozzánk, akik a kígyó alakjához fordultunk. A kígyómarásból fakadó halál őmiatta nem következik be, de magukat a kígyókat nem pusztítja el. Mindazok, akik a Keresztrre tekintenek, a bűnből fakadó halálnak nincsenek kitéve, de a testükben működő Lélek elleni, rosszra hajló vágyaktól nem teljesen mentesek. A vágyak harapásait a hívek között

is tapasztaljuk, de az az ember, aki feltekint arra, akit a fán felemeltek, elutasítja a szenvedélyt. Így feloldja a mérget a parancsolat iránti engedelmisségben mint orvosságban.

Azt, hogy a pusztában felemelt kígyó képe a keresztség misztériumának szimbóluma, maga az Úr szava tanítja világosan: „Amint Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy fogják fölemelni az Emberfiát is” (Jn 3,14).

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

389. Az áteredő bűnről szóló tanítás, hogy úgy mondjuk, „visszája” ennek az örömhírnék: Jézus minden ember Üdvözítője, mindenki rászorul az üdvösségre, és az üdvösség Krisztus jóvoltából mindenkinek följánlott valóság. Az Egyház, mely birtokában van Krisztus gondolatainak, világosan tudja, hogy az áteredő bűnről adott kinyilatkoztatáshoz nem lehet hozzányúlani anélkül, hogy Krisztus misztériuma ne sérülne.

457. Az Ige testté lett, hogy minket Istennel kiengesztelve üdvözítsen: „Isten szeretett minket és elküldte Fiát engesztelésül a bűneinkért” (1Jn 4,10). „Az Atya elküldte a Fiút a világ Üdvözítőjéül” (4,14). „Ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöket” (3,5):

„Orvosra volt szüksége természetünknek, mely betegségben sýnlódott. Fölemelőre szorult az ember, aki elesett. Elevenítőre szorult az, aki kiesett az életből. A jóhoz visszavezető szorult az, aki elveszítette a jóban való részesedést. A világosság jelenlétére szorult az, akit sötétségbe zártak. Megváltót keresett a fogoly, támaszt a megbilincsel, szabadítót az, akit a rabszolgaság igája görnyesztett. Vajon értéktelen és jelentéktelen dolgok-e ezek, melyek arra indították Istent, hogy leszálljon emberi természetünk meglátogatására, amikor az emberiség oly nyomorúságos és szerencsétlen állapotban volt?

458. Az Ige testté lett, hogy így mi megismerjük Isten szeretetét: „Az Isten szeretete abban nyilvánult meg bennünk, hogy Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk” (1Jn 4,9). „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen” (Jn 3,16).

846. Hogyan kell érteni ezt az egyházatyák által gyakran ismételt kijelentést? Pozitívan fogalmazva azt jelenti, hogy minden üdvösség Krisztustól, a Főtől jön az Egyház által, ami az ő teste:

„A Szentírás és a hagyomány alapján a zsinat azt tanítja, hogy ez a földön vándorló Egyház szükséges az üdvösséghez. Mert egyedül Krisztus a közvetítő és az üdvösség útja, aki az Ő testében, ami az Egyház, jelenik meg számunkra; Ő maga pedig kifejezetten hangsúlyozva a hit és a keresztség szükséges voltát, egyúttal az Egyház szükségességét is megerősítette, melybe a keresztségen mint ajtón át lépnek be az emberek. Ezért nem üdvözülhetnek azok az emberek, akik tudják ugyan, hogy Isten Jézus Krisztus által az üdvösség szükséges intézményének alapította meg a katolikus Egyházat, mégsem akarnak belépni oda vagy megmaradni benne.”

1019. Jézus, az Isten Fia értünk szabadon elszenvedte a halált Isten, az Ő Atyja akarata iránti teljes és szabad engedelmességben. Halálával legyőzte a halált, és így minden ember számára megmutatta az üdvösség lehetőségét.

1507. A föltámadott Úr megismétli ezt a küldést („A nevemben (...) betegekre teszik a kezüket, és azok meggyógyulnak”; Mk 16,17–18), és megerősíti azokkal a jelekkel, melyeket az Egyház az Ő nevének segítségül hívásával művel. Ezek a jelek különleges módon kinyilvánítják, hogy Jézus valóban „az üdvözítő Isten”.

679. Krisztus az örök élet Ura. Az emberek cselekedetei és szíve fölötti végső ítélet teljes joga Őt illeti mint a világ Megváltóját. E jogot keresztje által „szerezte meg”. Az Atya is „minden ítéletet átadott a Fiúnak” (Jn 5,22). A Fiú azonban nem azért jött, hogy ítéljen, hanem hogy üdvözítsen, s hogy ajándékozza az életet, mely Őbenne van. A kegyelem visszautasítása által ebben az életben mindenki már elítéli önmagát, cselekedetei szerint kapja meg jutalmát és örökre elkárhoztathatja magát a szeretet Lelkének visszautasításával.

55. E kinyilatkoztatást ősszüleink bűne nem szakította meg. Isten ugyanis „bűnbeesésük után a megváltás ígéretével az üdvösség reményét öntötte beléjük, és szüntelenül gondját viselte az emberiségnek, hogy mindazoknak örök életet adjon, akik állhatatosan kitartanak a jóban és keresik az üdvösséget”.

Amikor az ember „engedetlenségében barátságodat elveszítette, nem hagyta őt a halál hatalmában... Újra meg újra szövetséget ajánlottál az embereknek”.

710. A Törvény feledése és a Szövetség iránti hűtlenség halálhoz vezet: a számkivetés látszólag az ígéretek megsemmisülése, valójában pedig az üdvözítő Isten titokzatos hűsége és a megígért megújítás kezdete, de a Lélek szerint. Isten népének végig kellett szenvednie ezt a tisztulást; a számkivetésen Isten tervében már rajta van a kereszt árnyéka, és a szegények maradéka, mely visszatér, az Egyház világosan fölismerhető előképei közé tartozik.

2.2.2. PÁPAI GONDOLATOK

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA REDEMPTOR HOMINIS KEZDETŰ ENCIKLIKÁJA

1. A második évezred végén

Az embert megváltó Jézus Krisztus a világmindenség és a történelem középpontja: szívünk és lelkünk feléje fordul ebben az egyedülálló időszakban, melyet most él át az Egyház és az egész emberiség családja. Ez az az időszak, amikor nagyon közel járunk a kétezredik évhez, és Isten a maga titokzatos tervei szerint, éppen most bízta ránk szeretett elődünk, I. János Pál halála után azt az egész Egyháznak szóló szolgálatot, mely Péter római székéhez kapcsolódik. Ma nehéz megmondani, mit hoz majd az a kétezredik év az emberiség történelmének, s milyen lesz az egyes népeknek, nemzeteknek, országoknak, kontinenseknek; ámbár vannak próbálkozások, melyekkel előre akarnak látni bizonyos eseményeket. Az Egyház, Isten népe számára – mely jóllehet különféle formákban, de kiterjedt már a föld végső határáig – az az év a nagy jubileum éve lesz. 2000-ben ahhoz az évfordulóhoz érkezünk, mely – tiszteletben tartva minden időszámítási kiigazítást, amit a

kronológiai pontosság követel – elhozza a megemlékezést, és különösen is fölleveníti bennünk azt az elsődleges igazságot, melyre hitünk alapszik, s melyet Szent János evangélista evangéliumának elején így mond: „Az Ige testté lett, és közöttünk élt” és másutt: „Isten úgy szerette a világot, hogy megszületett Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen”. (...)

10. A megváltás misztériumának emberi vonásai

Az ember képtelen szeretet nélkül élni. Magára marad, érthetlenné válik önmaga számára, értelmét veszíti az élete, ha szeretetet nem kap, szeretetet nem talál, nem vehet benne részt és nem teheti a szeretetet magáévá. Ezért adja a Megváltó Krisztus, mint már mondtuk, az embernek az ember teljes kinyilatkoztatását. És ez – lehet mondani – a Megváltás misztériumának emberi oldala. Tudniillik a Megváltásban fedezi föl az ember saját emberségének méltóságát, nagyságát, értékét. A megváltás misztériumában Isten újra kimondja és bizonyos módon újra teremti az embert. Valóban az ember új teremtése ez! „Nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert mindannyian eggyé lettek Krisztus Jézusban”. Az embernek tehát, ha szíve mélyéig érteni akarja önmagát – s nemcsak futó pillantást vet önmagára, mellyel tökéletlenül, gyakran csak felszínesen, külsőleg megmutatkozó magyarázatokat és szabályokat lát az életben –, Krisztushoz kell mérnie önmagát félelmeivel és kétségeivel, gyöngeségeivel és bűnösségével, életével és halálával együtt. Az embernek mindenestől, amiye van, Krisztusba kell öltöznie; föl kell vennie és magáévá kell tennie a Megtestesülés és Megváltás teljes igazságát, hogy újra megtalálhassa önmagát. Ha ez a belső folyamat lejátszódik valakiben, az az ember nemcsak Isten imádásában termi gyümölcsét, hanem önmaga iránt is csodálatra ébred. Mert mennyire fontosnak kell lennie és mily nagy értékkel kell bírnia az embernek a Teremtő szemében, ha „ily nagy Megváltóra lett érdemes”, ha az Isten „egyszülött Fiát adta érte”, hogy az ember „el ne vesszen, hanem örök élete legyen”?

Igazában az ember e nagy méltósága és értéke fölötti csodálatot nevezzük evangéliumnak, azaz jó hírnék; de keresztyénységnek is nevezzük. Ugyanebből a csodálatból származik az Egyház feladata a világban, s még inkább ebben a „mai világban”. Ez a csodálat, mely egyúttal meggyőződés és bizonyosság is – legbensőbb természete szerint a hit bizonyossága, ugyanakkor titokzatos módon ez éltet minden igaz humanizmust is –, szorosan kapcsolódik Krisztushoz. (...)

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA DIVES IN MISERICORDIA ENCIKLIKÁJA

Az Eucharisztia és az isteni irgalom megtapasztalása

77. Az Egyház valóban él, amikor vallja és hirdeti az irgalmat – a Teremtő és Megváltó legcsodálatosabb tulajdonságát –, és amikor az embereket az Üdvözítő által őrzésre és osztogatásra rábízott irgalmának forrásaihoz vezeti. Nagy segítséget jelent ebben az Isten Igéjéről való elmélkedés és elsősorban az Eucharisztia, a bűnbánat, illetve a kiengesztelődés szentségének megfontolt és tudatos vétele. Az Eucharisztia ugyanis mindig arra a szeretetre emlékeztet, mely erősebb a halálnál: „valahányszor eszünk ebből a kenyérből és iszunk ebből a kehelyből”, nemcsak a Megváltó halálát hirdetjük, hanem föltámadását is valljuk, amíg dicsőségesen „el nem jön”. A szentmise, melyet Annak

emlékezetére mutatunk be, aki messiási küldetésében szavával is, keresztyével is megmutatta nekünk az Atyát, a kimeríthetetlen szeretet bizonyága is, mely szüntelenül találkozni akar velünk, sőt belénk akar költözni, amikor minden emberi szív felé közeledik. A bűnbánat, illetve a kiengesztelődés szentsége mindenki, még a súlyos bűnök terhét hordozók számára is utat nyit. E szentségben ki-ki megtapasztalhatja az irgalmat, azt a szeretetet, mely erősebb, mint a bűn. Erről a *Redemptor Hominis* kezdetű enciklikában már volt szó, mégis hasznos lesz néhány pontját újra érintenünk, mégpedig azért, mert a bűn megtalálható a világban, melyet „úgy Isten szeretett, hogy egyszülött Fiát adta érte”; mert Isten, aki „a szeretet”, másként mint irgalom, nem tudja magát kinyilatkoztatni. Ugyanis ez felel meg nemcsak Isten és a szeretet legmélyebb igazságának, hanem az ember belső igazságának és a neki ideiglenesen hazát adó világ igazságának is.

XVI. BENEDEK PÁPA: DEUS CARITAS EST KEZDETŰ ENCIKLIKÁJA

19. „Ha a szeretetet látod, látod a legszentebb Szentháromságot” – írta Ágoston. Az iménti meggondolásokban tekintetünket Jézus megnyitott oldalára emelhettük, Őrá, „akit keresztyűszúrtak” (vö. Jn 19,37; Zak 12,10), és fölismertük benne az Atya tervét, aki szeretetből (vö. Jn 3,16) egyszülött Fiát küldte a világba, hogy megváltsa az embert. Amikor Jézus a kereszten meghalt, miként az evangélista elmondja, „kilehelte a lelkét” (vö. Jn 19,30) – a Szentlélek azon közlésének bevezetéseként, melyet föltámadása után valósított meg (vö. Jn 20,22). Így teljesedett az „élő víz folyóinak” ígérete, melyeknek a Szentlélek kiárasztásának köszönhetően a hívők bensőjéből kellett fakadniuk (vö. Jn 7,38-39). A Lélek ugyanis az a belső erő, mely összhangba hozza a szívüket Krisztus szívével, és arra indítja őket, hogy az embertársakat úgy szeressék, ahogyan Ő szerette őket, amikor lehajolt, hogy megmossa a tanítványok lábát (vö. Jn 13,1-13), s különösen amikor mindenkiért odaadta az életét (vö. Jn 13,1; 15,13).

A Lélek az az erő is, mely átváltoztatja a keresztyén közösség szívét, hogy ezáltal a világban az Atya szeretetének tanúja legyen, aki az Ő Fiában az emberiséget egyetlen családdá akarja formálni. Az Egyház minden tevékenysége annak a szeretetnek a kifejeződése, mely az ember egyetemes javára törekszik: az Ige evangelizációja és a szentségek által – ami a maga történelmi megvalósulásában gyakran hősies vállalkozás –, és az emberi élet és tevékenység különböző területein a fejlődés támogatásával. Így a szeretet az a szolgálat, melyet az Egyház azért végez, hogy az emberek testi szenvedései és anyagi nyomorúságai elől se térjen ki. Ezzel a szemponttal, ezzel a szeretetszolgálattal szeretnék az enciklika ezen második részében közelebbről foglalkozni.

XVI. BENEDEK PÁPA: SACRAMENTUM CARITATIS KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

7. Az eucharisztikus hit legfontosabb tartalma magának Istennek a misztériuma, a szentháromságos szeretet. Jézusnak Nikodémussal folytatott beszélgetésében találunk egy idevonatkozó megvilágosító kijelentést: „Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen. Mert Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözljön általa a világ” (Jn 3,16-17). E szavak megmutatják Isten ajándékának legmélyebb gyökerét. Jézus az Eucharishtiában nem „valamit” ad, hanem önmagát adja; a tulajdon testét ajánlja föl és a

tulajdon vérét ontja. Így ajándékozza saját létének teljességét, kinyilatkoztatva ennek a szeretetnek ősforrását. Ő az örök Fiú, akit az Atya odaadott értünk. Az evangéliumban azt is halljuk, hogy Jézus, miután az öt kenyér és két hal megszáporításával jóllakatta a sokaságot, azoknak, akik egészen a kafarnaumi zsinagógáig követték őt, mondja: „Az én Atyám adja nektek az igazi kenyeret az égből; Isten kenyere az, aki leszállott az égből és életet ad a világnak” (Jn 6,32-33), és a végén önmagát, a saját testét és vérét azonosítja ezzel a kenyérral: „Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért” (Jn 6,51). Jézus így az élet kenyérének nyilatkoztatja ki magát, akit az örök Atya ajándékoz az embereknek.

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

A mai *evangéliumi* szakasz (Jn 3, 14-21) hangsúlyozza: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. A *kezdő énekben* ennek az öröme csendül fel (Iz 66,10-11): „Örvendezz, Isten népe! (...) Szívből örüljete, akik azelőtt szomorkodtatok!” A *kezdő könyörgésben* pedig az evangéliumi gondolathoz kapcsolódóan a szabadításért való hálaadás és a hitben való fejlődés kérése jelenik meg: „Istenünk, te szent Fiad által csodálatos módon magadhoz békítetted az emberiséget. Engedd, kérünk, hogy keresztény néped készséges önátadással és élő hittel készüljön a közelgő ünnepekre.”.

Az *olvasmányban* (2 Krón 36, 14-16. 19-23) előbb Istennek a babilóni fogságban megmutatkozó haragjáról, majd pedig felszabadító irgalmasságáról olvasunk, ami pedig a fogságból való visszatérésben nyilvánult meg. Isten irgalmának szabadító hatalma és ajándék mivolta szólal meg a szentleckében (Ef 2, 4-10) is: „A végtelenül irgalmas Isten azzal mutatta meg nagy szeretetét irántunk, hogy Krisztussal életre keltett minket is, bűneink miatt halottakat. (...) Kegyelemből részesültetek az üdvösségben, a hit által. Ez tehát nem a magatok érdeme, hanem Isten ajándéka.”

Krisztus szeretetből fakadó áldozatának fényében még a *válaszos zsoltárban* (136, 1-2. 3. 4-5.6) idézett Jeruzsálem feletti siralmas panaszdal mondandója is megváltozik. A liturgia többi szövegének kontextusában azt a gondolatot erősítheti bennünk, miszerint Jézus Krisztus értünk való élete és halála kell, hogy gondolkodásunk középpontjában álljon, amiről soha nem szabad elfeledkeznünk.

Az *egyetemes könyörgésekben* visszaköszön az evangéliumi részletben megjelenő fény és sötétség ellentétének motívuma. A papi bevezető így szól: „Kérjük, testvéreim, Isten kegyelmét, hogy felhagyjunk a sötétség cselekedeteivel, és mindenkor az igazság fényében járjunk! Az első könyörgés pedig: „Engedd, Urunk, hogy híveid jócselekedetekkel tanúsítsák, hogy ők a világosság fiai!”. A második: „Add, hogy Szentatyánk, N. pápa és püspökeink tanítása a világosság útján vezesse Egyházadat!”. A papi záró imádság pedig: „Mennyei Atyánk! Segíts minket kegyelmeddel, hogy a nagyböjti bűnbánatban teljesen megtisztuljunk, és a világosság fiai lehessünk!”.

Tovább folytatódik a fényszimbolika az *áldozás utáni könyörgésben* is: „Istenünk, te megvilágosítasz minden embert, aki a világra születik. Kérünk, ragyogja be szívünket kegyelmed fénye”.

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

ÉNEKLŐ EGYHÁZ

Vigadozzál, Jeruzsálem (538)

<http://nepenektar.hu/idoszak/nagybojt/liturgia/34/intr/560/vigadozzal-jeruzsalem-laetare-ierusalem>

Vigadoztam, mikor azt mondták (539)

<http://nepenektar.hu/idoszak/nagybojt/liturgia/34/gr/561/vigadtam-mikor-azt-mondtak-laetatus-sum>

Akik az Úrban bíznak (828)

<http://nepenektar.hu/idoszak/nagybojt/liturgia/34/tr/655/akik-az-urban-biznak-qui-confidunt-1>

GITÁROS ÉS TAIZAI ÉNEKEK

Sillye Jenő: Te vagy az Út

<https://www.youtube.com/watch?v=H2FlSJctntU>

Sillye Jenő: Most már látom

https://www.youtube.com/watch?v=v4M87z_IMeU

Te vagy a fény (Taize)

<https://www.youtube.com/watch?v=u5i8WZBzFo4>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰ

Wass Albert: Látható az Isten

Fűben, virágban, dalban, fában,
születésben és elmúlásban,
mosolyban, könnyben, porban, kincsben,
ahol sötét van, ahol fény ég,
nincs oly magasság, nincs oly mélység,
amiben Ő benne nincsen.

Arasznyi életünk alatt
nincs egy csalóka pillanat,
mikor ne lenne látható az Isten.

De jaj annak, ki meglátásra vak,
s szeme elé a fény korlátja nőtt.
Az csak olyankor látja őt,
mikor leszállni fél az álom:

ítéletes, zivataros,
villám-világos éjszakákon.

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- Tekintek -e úgy a szentgyónásra mint gyógyító szentségre?
- Felnéznek-e gyakran a keresztre feszített Jézus Krisztusra?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

Istenünk, te szent Fiad által csodálatos módon magadhoz békítetted az emberiséget. Engedd, kérünk, hogy keresztény néped készséges önátadással és élő hittel készüljön a közelgő ünnepekre. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Imádság

Mennyei Atyánk, Jézus nevében kérünk, küldd el Szentlelkedet, hogy higgyünk Fiadban és hűségesen kövessük őt, aki kereszthalála és feltámadása által szabaddá tett bennünket is szeretének hatalmával! Ámen.

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

*Isten azért küldte Fiát a világba,
hogy üdvözüljön általa a világ (Jn 3,14-21)*

(Forrás: Cathopic)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Isten mindig lehetőséget ad a megtérésre.
- Jézus engem is szabaddá tett és megajándékozott az örök élettel.

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- ne szakadjak el Krisztus szemlélésétől.
- azzal az irgalmas szeretettel tekintsek a világra, amellyel a mennyei Atya.

IMPRESSZUM

A *Lectio divina segédanyagok*, amiknek felépítése a *lectio divina* módszer felosztását követi, segítik az evangéliumi szakasz imádságos elmélyítését.

Lectio divina segédanyag, Nagyböjt 4. vasárnap („B” év)

Borítófotó © Cathopic

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online archívuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

Nazianzi Szent Gergely gondolatait az olasz

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Wass Albert: Látható az Isten – <https://www.istenesversek.hu/wass-albert-lathato-az-isten>

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a lectio divina munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Livia, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geiszelhardt Sára, Görföl Tibor, Grász-Szily Boglárka, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révfalvi Ildikó, Rácz Dávid, Rácz Édua Anna, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Vermes Nikolett, Zimonyi Géza.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2021

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levelcím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu